

Nevidinčiči (i: nevidmiči). I njih ne more saki čovjek videti, neg samo on, ki je v takvu vuru rođen. Oni, koji su ih već videli i čuli, povedaju, da su to kak labud bele, jako svekle i kak dečina glava velike klupke. Te se klupke po zraku al po zemli igraju, malo idu širom, pak onda dojdū skupa, kak da se trkaju. Žalosno ih je čuti: plačuju se i javčuju, kak mala deca zato, da im se gđo smiljuje. Velju, da su to nekršćena deca, t. j. takva deca, koja su pres kršćejna hmrla. Moći ih je videti samo kvaterne i mlade noći. Da bi nevidinčiči kega od svoje familije stigli, bi ga na sunčen prah restepli, zato, kaj ih nisu, dali krstiti.

Koja žena hoće bit coprnica, ta se mora spariti z vragom, onda rodi dete, to dete mora skončat i tak dugo kuhati, dok postane mast. Gdo se namaže pod pazuhi s tum mašćum, more letet kam hoće. To je coprnicka mast.

MOON SHADOWS

Tales of the Witching Hour

MJESEČEVE SJENE

© vješticama i pričama noćnih sati

